

příliš
krásná
dívka

jan
seghers

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Když za sebou konečně nechala poslední stromy, otevřela se před ní pole. Na okamžik se zastavila a zakryla si dlaněmi oči, protože ji oslnil jas zasněžené pláně. Den po té strašné nehodě se zima ještě jednou vzepřela jaru silou tvora zasvěceného smrti. Teplota naposledy poklesla o několik stupňů a řezavý východní vítr vanoucí od Rýna hnal krajinou sních a led. Kolem ramenou si omotala deku proti lesnímu chladu. Nyní však stálo vysoko na nebi polední slunce, jen lehce zakryté tenkou vrstvou mraků. Dívka zaklonila hlavu a zavřela oči. Jíní jí tálo na řasách, voda v kapkách stékala po tvářích a zanechávala stopy na špinavé pokožce. Za několik dní dojde jméno Manon.

Manon měla hlad. Za tu dobu, co byla na cestě, se už třikrát setmělo a třikrát rozednilo. Nepotkala živou duši. Jednou viděla srnku, ale když se k ní chtěla přiblížit, zvíře uteklo. Teď otálela na kraji lesa a hleděla do nížiny. Přesunula váhu z nohy na nohu a tvář se jí zkrivila bolestí.

Váhavě kulhala dál. Sama vypadala trochu jako obezřetné zvíře, které se musí v cizím prostředí nejprve rozkoukat. Oblečení měla potřhané a na několika místech ztvrdlé zaschlou krví. Když měla dojem, že zaslechla nějaký zvuk, zastavila se, číhavě naklonila hlavu, pak si rukávem otřela obličej a šla dál. Někdy promluvila na ptáka, keř nebo na kámen, ale kdyby ji potkal nějaký člověk, její řeči by nerozuměl. Rozčileně vyrazela nesrozumitelné zvuky, rysy se jí křivily, gestikulovala a hrozila pěstmi jako kazatel varující svět před blížící se zkázou. Pak se jí v očích znovu objevil skelný pohled a svésila ramena, jako by si uvědomila marnost svého počínání.

Zdvihl se západní vítr a vymetl nebe do čista. Nad polem ztěžka přelétlo káně. Manon pod nohama praskalo zmrzlé listí. Daleko vzadu se rýsovala chalupa, holé stromy, u nichž sbírala jakási žena dřevo na topení. Nad krajem modře visela

zima, všechno bylo černé a bílé. V brázdě se krčila kočka, vyskočila, aby chytila vránu, ale ta jí ulétla. Teď tu kočka seděla a vytrvale hleděla nahoru, pták se ale usadil na vzdálenou větev. Manon se musela zasmát. Vzduch jí před ústy ihned zmrzl na bílé vločky.

Na jednom svahu uviděla sáňkující děti. Přitiskla si ruce na uši, aby neslyšela jejich smích a pokřikování. Obloukem obešla kopec, schovávala se za křoví. Prchala z blízkosti lidí. Jednou se před ní nečekaně objevil sedlák s traktorem, rychle uskočila za bludný balvan a zůstala nehybně ležet na zemi, dokud zvuk motoru nedozněl v dálce. Než vstala, zamávala rukama nahoru a dolů, takže po ní ve sněhu zůstala stopa připomínající anděla. Snad ji to kdysi naučil otec. Nechala anděla ležet a vlekla se dál. S každým krokem se jí hůř dýchalo. Kožené boty měla dávno promočené a mokré vlněné ponožky ji dřely do nohou. I oblečení měla vlhké. Tělem jí pomalu začínala lomcovat horečka.

Sledovala koryto potoka, na okrajích pokrytého ledovou tříští. Jen prostředkem si voda s bubláním razila úzkou cestu. Manon měla čím dál větší hlad. Našla pár bukvic, dlouho tvrdé plody žvýkala a nakonec vyplivla slupky. Pak se sklonila, sebrala trochu sněhu, nechala ho v dlaních rozpustit a vodu slízala. Tak to dělala i v předchozích dnech.

Než se přiblížila k chalupě, začalo se už stmívat. Domek stál na samotě uprostřed rozlehlých polí, a že je obydlený, bylo poznat jen podle řídkého kouře, který stoupal z komína a pak se ztrácel na nočním nebi. Nakonec se v domě rozsvítilo. Manon polekaně ucouvla za nedalekou skupinku stromů na břehu potoka. Chvilí tam zůstala, než znovu sebrala odvahu a přiblížila se k budově. Několikrát domek obešla tak, aby ji nikdo neviděl. Pak se zády přitiskla ke zdi a opatrně se sunula k osvětlenému oknu. V pokoji seděla u stolu starší paní a četla knihu. Měla tmavé, ještě skoro černé vlasy svinuté do uzlu. Tu a tam knihu položila na stůl, zavřela oči a nehlasně pohybovala rty, jako by se modlila. Manon zakňučela bolestí

nebo hladem — dost tiše, aby ji v domě nebylo slyšet, ale dost hlasitě na to, aby se necítila tak sama.

Když žena zhasla světlo a dům zcela utichl, dívka odsunula závoru na vratech do stodoly, kterou si už předtím vyhlédla, a tápala ve tmě, až našla balík slámy. Rozvázala ho, vysypala slámu na zem, lehla si do ní a upadla do hlubokého, horečnatého spánku.

Druhého dne ráno ji probudily zvuky zvenčí. Připlížila se ke vchodu do kůlny a pootevřela dveře, aby viděla na prostranství před domem. Pozorně sledovala každý pohyb své nic netušící hostitelky. Ta nakonec přinesla z domu košík, nasedla do auta, nastartovala a pomalu odjela po dosud zasnežené polní cestě. Dívka čekala, dokud vůz nevyjede na nízký pahorek a nespolkne ho úzká štěrbina mezi obzorem a oblohou.

Měla štěstí, domovní dveře zůstaly odemčené. Manon vešla dovnitř a rozhlédla se. Nové prostředí hltala očima s takovou lačností, jako by nikdy předtím lidské obydlí neviděla. Všeho se dotýkala, přejížděla prsty po každé židli, každém talíři, lehla si na zem a očichávala prkennou podlahu, zhluboka nasávala vůni leštícího vosku. Vypila zbytek kávy, vylízala šálek a potom jazykem přejela po kuchyňském stole, na kterém zůstalo pár drobků chleba od snídaně. Vylekala se, když se jí o nohu nečekaně otřela kočka. Vykřikla a odkopla ji, ale když se nic nedělo, uklidnila se a pokračovala v pátrání. Ve schránce na chleba našla suchý skrojek, vyšla s ním ven, rozmočila ho ve sněhu a spolýkala. Objevila také džbánec mléka a naráz ho vypila, otevřela ledničku a snědla půl kolečka salámu a kousek sýra, aby utišila největší hlad. Pak šla do ložnice, lehla si na postel, několikrát se zhoupala na matraci, vstala a propátrala šatník. Vyházela ven několik halenek a sukní, kalhotky si natáhla na hlavu, svetr si oblékla předkem dozadu a nakonec se příšerně vyděsila, když se zhlédla v zrcadle.

Minutu na sebe strnule zírala. Potom zavřela oči a roztrásla se. Chvěla se strachem, a přesto jí scházela odvaha

jednoduše se otočit a ukončit tu hrůzu. Teprve když pochopila, že ji to cizí stvoření nehodlá napadnout, odvážíla se znovu otevřít oči. Zdvihla ruku, sklonila hlavu, vyplázla jazyk a pak se rozesmála, když viděla každý svůj pohyb zdvojený. Manon se brzy natolik osmělila, že se té cizí dívky chtěla dotknout. Natáhla ruku, aby ji pohladila po tváři, ale nahmatala jen studené sklo, a to ji rozzlobilo. Rozčileně osahala celou plochu zrcadla a zjistila, že byla oklamána. Zuřivě do něj začala bušit a kopat a nenechala toho, dokud ji nerozbolely prsty na nohou a nezačala jí téct krev z rukou. Potom svému odrazu plivla do obličeje a vyběhla z domu.

Uviděla dveře do nízkého přístavku. S trochou námahy se jí podařilo otevřít závoru. Ocitla se v chlívků, obývaném tuctem slepic, několika kačenami, dvěma kozami a prasetem. Zápach, který se od nich linul, i další leknutí z pohledu na takové množství zvířat ji přinutily ucouvnout. Ale i tentokrát v ní zvítěžila zvědavost. Dobytek nejprve chvíli pozorovala, potom se spustila na všechny čtyři, vlezla do chlívků a brzy se mezi zvířaty pohybovala, jako by nebyla lidské dítě, ale patřila k nim. Napodobovala kvokání slepic, chrochtání prasete a po chvíli zkoušení se jí hlas podařilo sladit i s mečením koz. Při tom soustředěně poslouchala svůj hlas a zjevně jí to působilo velké potěšení. Zvířata jedno po druhém vybíhala z chlívků, udivená nenadále nabytou svobodou se chvíli zdržovala na dvoře a poblíž domu a pak se rozutekla po okolních polích.

Vdova se před polednem vrátila z nákupů a objevila spoušť, kterou Manon napáchala. Bez rozmyšlení zavolala na četnickou stanici. Slíbili jí, že k ní ještě týž den, nejspíš ale až k večeru, pošlou policistu, aby sepsal škody a přijal udání.

Madame Fouchardová byla neohrožená žena, která se po brzké smrti svého muže už nevdala, přestože o nápadníky, ani přesporní, neměla nouzi. Po dvou potratech a po naléhavém lékařském varování před dalším otěhotněním zůstalo její manželství bezdětné, přesto však bylo až do posledního společného dne šťastné. Manželé dokázali neukojenou touhu po dítěti přeměnit ve vzájemnou něžnost. Madame Fouchardová doprovázela manžela, zaměstnance zemědělského úřadu ve Štrasburku, na jeho častých cestách. A když večer přišel z práce, probíral všechny pracovní problémy se svou ženou dříve, než si o nich promluvil s kolegy nebo nadřízenými.

Potom monsieur Fouchard onemocněl. A brzy bylo jasné, že nevyлéčitelně. Manželé si prožili dlouhé loučení. Nemocný neustále zapřísahal svoji dosud mladou ženu, aby ho po jeho smrti sice rádně oplakala, ale aby pak znovu vedla normální život. Céleste tuto myšlenku zcela odmítala a o nemocného manžela velice oddaně pečovala. Vařila mu a prala, vodila ho na dvůr, aby si poseděl na sluníčku, a když už nemohl chodit, nosila mu jídlo do postele, krmila ho a celé hodiny mu předčítala z jeho oblíbených knih. A když všechno skončilo, nelitovala jediné hodiny společného života, dokonce ani v posledním, nejtěžším období.

Trvalo opravdu dlouho, než si mladá vdova zvykla, že je sama. Postupně si však pořídila dobytek, najala si kousek půdy, úspěšně si osvojila dovednosti, které potřebovala pro péči o dům a hospodářství, a řemeslníky musela přivolat na pomoc jen zřídka. A přestože si v následujících měsících a letech

tu a tam na pár týdnů nebo měsíců pořídila milence, vždycky si dávala dobrý pozor a schůzky okamžitě přerušila, jakmile některý z mužů začal vyžadovat či jen navrhopvat vážný vztah, nebo dokonce sňatek. Přála si mít občas někoho v posteli, ale nechtěla už s žádným dalším mužem sdílet život, vzpomínka na pana Foucharda jí byla stále příliš drahá. Brzy se naučila navazovat vztahy jen se ženatými muži, protože u nich si většinou mohla být jistá, že nebudou příliš dychtiví. Jistěže se při tom nedokázala vždycky vyhnout tomu, aby některá podváděná manželka nepřišla muži na jeho zálety. Když si s ní před lety chtěla jedna taková paní na poště promluvit, madame Fouchardová jí rozhodným hlasem odpověděla, že je to problém manželského páru, jak si takové věci mezi sebou vyřeší, jí samotné že jde jen o rozkoš a žádné další nároky si nedělá. Poté nechali lidé z vesnice vdovu na pokoji, dokonce si u nich získala určitý respekt, ke kterému se přidávala i špetka závidi.

Madame Fouchardová po chvílce zjistila, že jí nechybějí peníze ani jiné cennosti, a řekla si, že to byl buď nějaký hladový tulák, nebo hloupý nápad pubertálních kluků. Se zaběhlými zvířaty si nelámala hlavu — jakmile dostanou hlad, ráda se vrátí zpátky, nebo je v nejbližších dnech přivede některý ze sousedních sedláků. Škody nebyly velké, a tak už nad tím vším chtěla mávnout rukou, když vzadu v koutě chlívku zahledla nějaký špinavý ranec. Zarazila se, vrátila se ke dveřím a otevřela je dokořán. Sluneční světlo dopadlo Manon přímo na obličej a spící dívka se zavrtěla. Aniž z ní spustila oči, sáhla madame Fouchardová instinktivně po vidlích stojících u dveří a vykřikla: „Hej, co tady chceš?“ Když se nic nedělo, otázku zopakovala, tentokrát ještě o něco hlasitěji: „No tak, co tady děláš?“

Manon oslněná ostrým světlem si rukou zakryla oči. Hlas té cizí paní jí zněl v uších jako psi štěkot. Slovům nerozuměla. Vyskočila a stáhla se do kouta. Znovu jí stoupla teplota, celá roztřesená zimnicí se tiskla k zadní stěně chlívku. Do rukou

a pod nehty se jí zadíraly třísky, jak křečovitě svírala hrubě sroubené latě. Rozevřela dokořán ústa, takže se na okamžik podobala rozzuřené kočce, ale nevydala ani hlásku a madame Fouchardová neuměla odhadnout, jestli jde o výraz strachu, bolesti nebo hrozby.

Vdova stála ještě chvíli ve dveřích, pak si dodala odvahy, udělala pár kroků k dívce a konejšivě na ni promluvila. Manon se postupně uklidňovala. Tělem jí pořád lomcovala horečka, naklonila však hlavu k rameni a skelnýma očima si prohlížela tmavou siluetu ženy, která se k ní blížila. Madam Fouchardová se k ní sklonila, natáhla ruku a pohladila ji po zacuchaných vlasech. Dívka se ještě jednou vzchopila a po tom velkém stínu se ohnala, ale pak ji opustily síly a klesla zpátky na podlahu pokrytou slámou a hnojem.

Madame Fouchardová ji zvedla, odnesla do domu a špinavou a páchnoucí ji položila na postel. Pak znovu zavolala četníkům, že se už všechno vysvětlilo a že žádné udání podat nechce. Po bližší prohlídce prý došla k závěru, že drobný nepořádek, který doma po návratu našla, způsobilo spíše nějaké zatoulané zvíře než lupič. Službukonající policista se sice trochu divil, rád se ale s tímto vysvětlením spokojil. Měl v posledních dnech dost práce s dopravními nehodami a potěšilo ho, že nemusí jezdit až na odlehlý statek vdovy Fouchardové.

Dívka nerušeně prospala zbytek dne, celou noc i následující dopoledne. Kolem dvanácté se na několik minut probudila a viděla, že vdova sedí u ní a drží ji za ruku. Manon byla příliš slabá, než aby se této péči bránila, a tak se podvolila, když jí žena u úst přidržela hrneček teplého heřmánkového čaje a při tom na ni promlouvala klidným hlasem. Pokaždé, když se trochu probrala, spatřila vdovu sedící u postele, a dalo by se říct, že si ve spánku zvykala na svůj nový domov, kterým se pro ni měl domek madame Fouchardové v nejbližší době stát.

Jakmile se Manon vrátily síly natolik, že dokázala bez pomoci vstát a kousek popojít, nachystala jí madame Fouchardová koupel a svlékla ji. Manon se bez odporu podřídila. Nechala se celá umýt a nakonec opláchnout vlažnou vodou, stále však vdově uhýbala pohledem a vždycky, když se jejich oči setkaly, rychle je sklopila.

Madame Fouchardová si dívku poprvé pořádně prohlédla čistou a bez roztrhaných šatů a udělalo to na ni hluboký dojem. Tato zcestovalá a zkušená žena, která se vyznala ve světě i v lidech, něco takového ještě nikdy neviděla.

Dalo by se říct, že Manon byla *krásná*? Ano. Ale to slovo je příliš obyčejné a fádní na to, aby vystihovalo takovou krásu! Každé slovo bledne ve srovnání s tou tváří, postavou a pohyby. Krásně tvarovaný profil je častý, ani křivka její šíje nebyla nijak jedinečná; trochu šikmo položené oči s velkými zorníčkami, husté měděné vlasy, zářivě bílé zuby, třeshnově rudé rty, linie zad — žádný z těch rysů sám o sobě nebyl nic, co by se nedalo najít i u jiných žen. U Manon se ovšem spojovaly do tak nadpozemského půvabu, až se vdově sevřelo srdce. Pouze drobné kulaté znaménko na světlé kůži pod levým prsem narušovalo úplnou dokonalost, a přece právě tato domnělá vada zdůrazňovala jinak bezchybnou krásu. A při tom pohledu vdova pochopila, že Manonina краса není žádnou výhodou, která jí usnadní budoucí život, ale že ji spíše bude muset nést jako těžké břemeno, jehož se nebude moci zbavit. Ženy budou vůči Manon pociťovat závist a zlobu a muži chtíč, který bude provázet strach a pocit méněcennosti, takže se brzy obrátí v žárlivost a nakonec vyvolá mnoho zla.

Opravdu, Manon byla krásná. Jak se říká: nepopsatelně krásná. A přece to byla краса, kterou se natolik vymykala svému okolí, až se zdálo, že je neustále sama bez ohledu na to, kolik je kolem ní lidí. Brzy měl tento dojem ještě zesílit, protože se ukázalo, že si Manon svou krásu vůbec neuvědomuje. Nevnímala pohledy, které ji sledovaly, když šla přes náves, neslyšela šeptané poznámky, když vešla do tanečního

sálu hostince. Její půvab spočíval v oné vzácné směsi nevinnosti a příslibu, jež se nedá vytvořit úmyslně a které neodolá nikdo, kdo se s ní setká.

Ve vdovině péči se Manon rychle zotavila. Přestože si ze svého života před příchodem k madame Fouchardové zjevně nic nepamatovala, brzy se jí vrátila řeč. Ukázalo se, že mluví stejně plynně francouzsky jako německy a jen občas zamění nějaké slovo. Aby se vyhnula otázkám, madame Fouchardová vesničanům řekla, že děvče je její vzdálená příbuzná. Vdova po zemřelém bratranci madame Fouchardové prý leží v nemocnici a požádala ji, aby se o jejich dcerku postarala.

Manon byla nejen krásná, ale i nutkavě a bezmyšlenkovitě zvědavá. Jako by si musela vynahradit nebo znovu prožít fázi raného dětství, kdy se batolata snaží přijít na kloub věcem ve svém okolí. Manon vdově neustále kladla otázky „proč“ a „odkud“. Zřejmě úplně zapoměla všechno, co lidskou bytost odlišuje od zvířete, a nyní se učila tak rychle a dychtivě, že madame Fouchardová brzy narazila na své hranice. Jedinou pomocí bylo zajet každý týden do okresního města a ve veřejné knihovně vypůjčit další hromadu knih. Zdálo se, že neexistuje nic, co by Manon nezajímalo. Učebnici botaniky si přečetla stejně pozorně jako dějiny křížových výprav, román na pokračování v magazínu se stejnou zvídavostí jako životopis Ludvíka XIV. nebo *Nebezpečné známosti* od Choderlose de Laclos — knihu, jejíž staré vydání madame Fouchardová vlastnila a kterou jako mladá četla s velkým vzrušením i pohoršením. Manon však neprojevovala žádné hnutí mysli bez ohledu na to, jaké bitvy se v knihách odehrávaly či jaké osudy a vášně zažívali jejich hrdinové. Celé hodiny přejížděla prstem po červených čárách silnic na mapách, které každou chvíli vytáhla z krabice od bot stojící pod rohovou kuchyňskou lavicí, sledovala zákruty řek, bloudila v hustých lesích a odpočívala na vrcholcích hor. Zatímco vdova zavařovala ovoce, sbírala smetanu nebo vařila, Manon tiše memorovala názvy obcí, které očima a ukazováčkem navštěvovala. Brzy by byla schopná z paměti nakreslit se všemi detaily nejen

mapu Francie, ale celé Evropy od mysu Finisterre po Ural, od Nordkappu po Gibraltar. Pak zase celé dny seděla se stejnou horlivostí nad velkým atlasem lidského těla a prohlížela si barevné obrázky střevních kliček, modročervených svalů a bledých kostí nebo vyobrazení řezů mozkiem, srdcem, játry a ledvinami. Pamatovala si tak složité pojmy jako „kyselina ribonukleová“, „leukocytóza“ a „primární folikul“, jako by to byla slova „stůl“, „strom“ nebo „dům“.

Přestože tolik četla, nikdy necítila potřebu o své četbě mluvit. Když chtěla vdova vědět, jak se jí líbil ten či onen román, pokrčila Manon rameny, a když se jí zeptala, co dalšího si chce přečíst, řekla jenom: „To je jedno. Něco.“ Vstřebávala vědění o světě, aniž by dala najevo, zda ji nová zjištění naplňují nadšením či odporem nebo jestli jim vůbec rozuměla. Neměla žádný žebříček hodnot. Slova jako „touha“ pro ni neznamena-
la více ani méně než třeba označení neživého předmětu, s pojmem „smutek“ spojovala stejně málo citu jako s názvem nějakého cizího města.

Jen jednou, poté co celé dny mlčky seděla pohroužená do svých knih, zdvihla zničehonic hlavu a chraptivým hlasem se zeptala: „Teto Céleste, co je to láska?“

Vdova se na okamžik zamyslela a pak řekla: „Na tuhle otázku ti nikdo nemůže odpovědět. Ale věř mi, že až se poprvé doopravdy zamiluješ, už si tuhle otázku klást nebudeš. Budeš prostě milovat a bude ti úplně jedno, co je to láska.“

Zvěst o Manonině kráse se rozšířila už pár týdnů po jejím příchodu do vdovina domu a ještě předtím, než se poprvé vypravila do vsi. Těch pár lidí, kteří ji zatím viděli — listonoš, sedlák ze sousedství a několik výrostků —, rozneslo zprávu o „té nové“ a o jejím půvabu, nad nímž se tajil dech a srdce usedalo. To podněcovalo zvědavost všech, především mladých mužů. Aby udělala přítrž klepům a spekulacím, rozhodla se vdova, která se jinak vesnici pokud možno vyhýbala, navštívit spolu s Manon vesnickou slavnost, jež se měla jako každý

rok konat o prvním červencovém víkendu. V obci postavili na oslavu velký stan, vyzdobili ulice a domy a v sousedních vesnicích rozvěsili plakáty. Madame Fouchardová mezitím vytáhla z komory šicí stroj a ušila Manon jednoduché a pohodlné letní šaty z červené bavlněné látky. Když si dívka nový oděv poprvé vyzkoušela, vdova si ji obdivně prohlédla. Manon se otáčela před zrcadlem a poprvé se jí na tváři objevilo něco jako nádech úsměvu, tiché, téměř neznatelné radosti.

Manonin příchod na slavnost zaúčinkoval přesně tak, jak madame Fouchardová doufala. Ženy nejprve zdvihaly obočí a muži do sebe šťouchali a tiše hvízdali mezi zuby. Ti, kdo se při pohledu na Manon hned nezalekli, se s ní během večera snažili navázat konverzaci. Nakonec ale všeobecná pozornost polevila. Legendy, které se o cizí dívce rychle rozšířily, nechaly představy o Manonině kráse narůst do tak nesmírných rozměrů, že její skutečný vzhled před nimi musel vyblednout. Jistě, byla krásná, krásnější než všechny ženy, které kdy kdo v okolí viděl, chyběla jí však božská zář, kterou lidé očekávali, aureola hvězd, hereček a zpěvaček, které znali z televize. Manon působila skromně, téměř nejistě, a už proto neodpovídala představám lidí, kteří jako opravdu důležitého vnímají jen toho, kdo se nad ně zjevně vyvyšuje.

Jenom Jean-Luc Girod — jediný syn a dědic nejbohatšího vinaře v okolí, nesmělý, a o to žádanější mládenec blížící se třicítce — z Manon celý večer nespouštěl oči. K údivu svých kamarádů ji stále znovu žádal o tanec, pokaždé dostal košem, ale stejně dívku i vdovu pozval na sklenici šumivého crémant a zapřísahal je, že mu tuto radost rozhodně nesmějí odepřít. Dělal komplimenty madame Fouchardové a vyhrožoval — nebo sliboval; jak se to vezme —, že se ho hned tak nezbaví. Jako by se z Jeana-Luca, který se začervenál, když se ho učitel na něco zeptal, a kterému se kamarádi vysmívali za jeho stydlivost, stal během několika málo hodin úplně jiný člověk. Jako by léta skrýval všechn svůj vtip, odvahu a šarm, jako by čekal jen na tento teplý letní večer, kdy kapela hrála

krásnější písně a kdy víno chutnalo lépe než kdykoliv předtím. A kdy potkal Manon.

Vysokou štíhlou postavou, hustými černými vlasy a tmavýma očima s vřelým, ale neproniknutelným pohledem se sice podobal svému násilnickému otci, povahově se však vyvinul v jeho pravý protiklad. Starý Girod, kterému se v okolí vždycky říkalo „Le Comte“, se k manželce a k synovi choval se stejnou bezohledností jako ke svým obchodním partnerům; zato Jean-Luc, v dětství bystré a čilé dítě, byl s přibývajícimi lety stále tišší a tím stále podobnější své matce. Byl tak tichý, že na něj někdy zapomínali a madame Girodová se občas vylekala, když se k ní připlížil a najednou stál za ní. Místo aby šel s ostatními kluky hrát fotbal, místo aby v létě skákal ze skály do jezera a v zimě sjížděl na lyžích z nejprudšího kopce, Jean-Luc se raději toulal po lese a pozoroval zvířata nebo se doma nechával rozmazlovat od maminky. Opustil ji jen na dobu vojenské služby, kterou strávil v jednom městečku v Normandii, kde byl na vlastní žádost brzy přidělen k rozvědce. Nadřízení s ním byli spokojeni, ale když měl odslouženo, vrátil se domů. Matka se synem tvořili dvojici spiklenců, kteří zmlkli, když se přiblížil „starý“, a jakmile vytáhl paty z domu, začali si znovu šeptat a smát se. Madame Girodová se dávno přestala trápit pitkami a mimomanželskými eskapádami svého muže, dávno měli oddělené ložnice. Monsieur jedl doma už jenom o víkendech: v sobotu v poledne, než se svými kumpány vyrazil do Štrasburku, Saint Dié nebo Sélestatu strávit noc v barech a nevěstincích, a pak o čtyřicet hodin později, když vylezl ze svého pokoje s kocovinou, pomačkaný a poznamenaný nočním hýřením. Nechal si naservírovat vývar a dva polosyrové steaky, zapil je koňakem a pak se slzami v očích přísahal své ženě věčnou lásku a sliboval, že tento noční tah byl už určitě poslední v jeho životě. Večer však zase zmizel a vrátil se až po půlnoci s rámusem a sakrováním.

Manon byla jiná než děvčata, která dosud Jean-Luc tiše obdivoval, a docela jiná než ta, která se mu sama vrhala kolem krku. Neodmítala ho, ale ani nepovzbuzovala. Když jí řekl, jak je krásná, nijak na to nereagovala. Když jí přinesl dárek, poděkovala a odložila ho. Žádný prstýnec ani drahý náhrdelník ji nepřiměl k ničemu víc než ke zdvořilému, ale suchému „děkuji“.

Cokoliv udělal nebo řekl, nic na ni neudělalo dojem. Když se jí ptal, jestli ho miluje, vypadala, že mu nerozumí. Těšily ji jen věci, které neznala. Zvláště tvarovaný kámen nebo laciný žertovný předmět, který jí koupil ve městě. Jednoho větrného dne začátkem podzimu jí přinesl vlastnoručně zhotoveného draka, kterého pak spolu pouštěli na louce pod lesem. Stála vedle Jeana-Luca se zakloněnou hlavou a vykulenýma očima a nemohla se vynadívát, jak pestrá dětská hračka stoupá a klesá. Oči jí zářily a tváře žhnuly v odpoledním slunci.

Pořád si nebyl jistý, jestli ji má považovat za naivní nebo obzvlášť prohnanou, nevěděl, zda potřebuje ochranu, nebo jestli se má on chránit před ní. V každém případě mu její chování bylo cizí, bylo nevypočitatelné a to neustále přižívalo jeho zájem.

Jenom jednou, když se střešním oknem dívala, jak ve svém novém autě sjíždí po cestě na pozemek madame Fouchardové, projevila něco jako nadšení. Dokonce byla doopravdy u vytržení z nového vozu, který jako velké bílé zvíře odpočíval pod stromy před domem a jehož lak se leskl jako kožich kočkovité šelmy. Seběhla ze schodů a vyrazila na dvůr, Jeana-Luca ani nepozdravila a se zářícíma očima obcházela kolem auta.